

Folketingets Sundheds- og Ældreudvalg

Dato: 31-03-2020
Enhed: SUNDJUR
Sagsbeh.: DEPILJ
Sagsnr.: 2003768
Dok. nr.: 1155699

Folketingets Sundheds- og Ældreudvalg har den 30. marts 2020 stillet følgende spørgsmål nr. 181 til L 158 (Forslag til lov om ændring af lov om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme (Yderligere foranstaltninger for at forebygge og inddæmme smitte med covid-19 m.v.)) til sundheds- og ældreministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Lars Boje Mathiesen (NB).

Spørgsmål nr. 181:

”Vil det gå ind under ekspropriation, påbud eller den generelle hjælpepakke, hvis ministeren vælger at begrænse mulighed for at drive campingplads?”

Svar:

. / .

Som det fremgår af min besvarelse af spørgsmål nr. 45 til L 158, vil der med den foreslåede ændring af § 12 b, 1. pkt., i epidemiloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 9, fremover kunne fastsættes regler om forbud mod adgang til eller restriktioner for adgangen til eller brugen af udendørsarealer, herunder campingpladser, som en fysisk eller juridisk person råder over.

Epidemilovens § 27 giver sundheds- og ældreministeren hjemmel til at iværksætte ekspropriation af privat ejendom til brug for gennemførelse af foranstaltninger efter epidemiloven. Det betyder, at § 27 giver hjemmel til at gennemføre et indgreb efter en af de øvrige bestemmelser i loven, selv om indgrebet måtte udgøre ekspropriation. Et forbud mod adgang til eller restriktioner for adgangen til eller brugen af campingpladser vil således kunne gennemføres ved ekspropriation.

Om et indgreb i et konkret tilfælde udgør ekspropriation vil, som det fremgår af de specielle bemærkninger til den gældende epidemilovs § 27, jf. Folketingstidende 2019-20 A, L 133 som fremsat, side 35 ff., afhænge af en samlet vurdering ud fra en række momenter. Det fremgår endvidere, at det må antages, at sådanne foranstaltninger ofte ikke vil skulle anses for ekspropriative indgreb i grundlovens forstand, men at det imidlertid næppe på forhånd kan udelukkes, at et indgreb efter omstændighederne vil kunne anses for ekspropriativt.

I tilfælde, hvor det vurderes, at der ved gennemførelse af en foranstaltning med hjemmel i epidemiloven vil være tale om et ekspropriativt indgreb i grundlovens forstand, følger det af epidemilovens § 27, stk. 2, at der skal ydes fuldstændig erstatning til den eller de berørte personer. Kan der ikke opnås enighed, må spørgsmålet i givet fald indbringes for domstolene.

Det bemærkes i den forbindelse, at der med lovforslaget foreslås en række nye handlemuligheder, så det sikres, at der er handlerum, hvis det måtte vise sig nødvendigt. Dermed er det imidlertid ikke sagt, at der nødvendigvis vil blive gjort brug heraf. Regeringen følger naturligvis løbende situationen med henblik på at vurdere, hvilke tiltag der er nødvendige.

./.

For så vidt angår mulighederne for at opnå kompensation i andre tilfælde henvises der til min besvarelse af spørgsmål nr. 78 til L 158. Som det fremgår heraf, er der i regeringens aftale med Venstre, Dansk Folkeparti, Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti, Enhedslisten, Det Konservative Folkeparti, Nye Borgerlige, Liberal Alliance og Alternativet om COVID-19-initiativer bl.a. aftalt en kompensationsmodel for virksomhedernes faste omkostninger. Det er aftalt, at erhvervsdrivende, som ved bekendtgørelse er påbudt fuldt lukket, i denne periode vil blive kompenseret svarende til 100 pct. af de faste omkostninger.

Der er endvidere aftalt en kompensationsordning for selvstændige og freelancere og etableret en aftale om midlertidig lønkompensation, der også vil kunne ansøges, såfremt virksomhederne opfylder kriterierne for støtte.

Med venlig hilsen

Magnus Heunicke / Ida Lyngbeck Jensen